

Bányai Jánosné Esküvői Képe

A kép az esküvőmön készült, a Dohány utcai zsinagóga előtt. Az a társaság van rajta, akikkel együtt voltam Auschwitzban. Én, Bányai Jánosné, Mándy Stefánia, Horváth Béláné Kati, Hoffmann Klári, Winkler Kati és a többiek.

Az esküvőmön 1945-ben mind vidáman röhögünk. Pedig sírni kellett volna az esküvőn. Nem sírtunk, mert valaki mindig direkt csinálta, hogy ne legyen sírás. Úgysem tudunk ellene tenni semmit sem. Egy kölcsönruhában voltam a saját esküvőmön. Az unokatestvérem barátnőjétől kaptam. Nem volt csúnya. Ő kapott egy sötétkék ruhát -- volt egy ilyen segélyszervezet, attól --, és azt kölcsönadta.

Zsidó esküvő volt, a Dohány utcai templomban esküdtünk. Nem volt fehér ruha meg fátyol, hanem egy sötétkék kölcsönruha, az is megfelelt, Új cipőt tudtam venni, a cipő az a sajátom volt. Meg aztán a sajátom volt az a pár barát, aki körülöttem volt. Semmi nevetnivaló nem volt akkoriban, de vidámak voltunk, hogy megértük azt is, hogy valaki esküszik közülünk. Ki hitte volna, hogy valaha is hazajövünk. Mindenki csak a halálra gondolt ott, főleg, mikor láttam a krematóriumot füstölni.

Úgyhogy én voltam az első, aki sietett férjhez menni. A férjem mindjárt odaköltözött, ahogy hazajött a munkaszolgálatból. Különben is már előtte menyasszony voltam. Akkor minden jó volt, mert szabadok voltunk. És könnyebb életre számítottunk. Azt hittük, ha Auschwitzból szabadulunk, akkor minden rendben lesz.

Három vagy négy hónap telt el, mióta hazajöttünk, és én hirtelen úgy meghíztam az esküvőmre. Az én esküvőmön nem volt rokon. De ott volt az a társaság, akikkel együtt voltam Auschwitzban. És akkor így néztünk ki a háború után három hónappal. Már tudtunk enni, és tudtunk mosolyogni. Tudtunk örülni valaminek. Hogy végre valami jó kezdődik, egy új élet.

Olyan hűséges barátságok csak akkor és ott [Auschwitzban] szövődhettek. Tartottam a kapcsolatot a lányokkal, akikkel együtt voltam Auschwitzban, annyira szerettük egymást. Segítettünk egymásnak életben maradni. Nem vonultunk félre Auschwitzban, hanem az ember keresett

magának valakit, akihez szóljon.

Az egyik lánynak a nagybátyja kórházigazgató volt itt Pesten. Mondta a barátnőm, ha szülni més, menj az én nagybátyámhoz. Nem kell fizetni, levezeti neked a szülést ingyen. Egy évvel a háború után még nagyon nehéz világ volt. Nem tudom, hogy ki tudtam-e volna fizetni, és jólesett, hogy mondta. Mintha családon belül lettem volna.

Voltak örömeink is, kivéve a szegény Katit, akinek nem volt gyereke. Volt egy másik barátnőm Auschwitzból, akinek volt egy beteg gyereke. Úgy született. Intézetben nevelkedett szegény, és a barátnőm mindig bejárt hozzá. Az ő élete nehéz volt. Szegény Kati is mennyit járt orvoshoz, hogy legyen neki gyereke. Pedig olyan jó lélek, imádja a gyerekeket.